

Отдалечението на турцитѣ въобще отъ Европа, както и отъ Цариградъ нѣма никакво сближение съ главната цѣль на българското възстание.

Отъ Парижский трактатъ (1856 г.) насамъ българский народъ, въ своето мълчание и търпѣние, изчерпа всичкитѣ възможни сръдства, които му идеха на рѣка, за да би можалъ да придобие отъ Отоманското правителство какво и да е облѣгчение на горчивата и несна сѣдбина. Българский народъ не е пропушалъ още да засвидѣтелствува *лоялността* си въ всѣка случка, когато е угрожавала най-голѣма опасностъ Турция, като е оставалъ всѣкога вѣренъ привърженикъ на султанский прѣстолъ; но, при всичко това правителството на Н. Имп. Величество Султана е глѣдало напротивъ всѣгда съ най-немилоствиво и почти съ неприятелско око на Българский народъ, който съставлява абсолютното множество между народитѣ на европейска Турция, като брои повече отъ 6 милиона жители.

Хатихумаюнътъ, този единичкъ плодъ отъ Парижский трактатъ за християнитѣ, който стана съ толкова кръвопролития на християнски войски, остана и до днесъ мъртво слово.

Въ миналата 1867 година, когато Критското възстание, военнитѣ движения въ Сърбия, незадоволството на Черна-Гора, вълненията въ Епиръ и Тесалия, приготвиха една голѣма опасностъ за Империята, Българский народъ вѣренъ на своето мѣдро и неутрално въздържание, отнесе се само съ единъ *мемоаръ* до В. Порты, и то сѣ въ границитѣ на жизненитѣ интереси на Империята, за да я моли да отстъпи и нему народни правдини, искани съ начинъ въ рѣда и пѣтьтъ на цивилизацията. Н. Имп. Величество Султанътъ не благоволи да даде нито най-малко внимание на тази искренна и доброжелателна молба на българский народъ, а неговото правителство го отблъсна съ едно особенно прѣзрѣние.

Реформитѣ, които Н. Имп. Величество иска да въведе на сила въ българский народъ, не само сѣ свѣсѣмъ противни въобще на духътъ на вѣка и врѣмето си, но сѣ още отправени да убиятъ свѣршено народното религиозно чувство на българский народъ.